

השניה האבודה

אי. שורקו
ציורים וו. פרצובה

רחוק, רחוק, בארץ שאליה ניתן להגיע רק על שטיח מעופף, עומדת טירה מופלאה, טירת הזמן. שנים-עשר מגדלים בנויים על חומותיה של הטירה ועל גג המגדל המרכזי שתי מחוגות, כל אחת בגודל תורן אוניה. זהו השעון המדוייק ביותר בעולם. לפיו נעים כל אורות השמיים. לרגלי החומות נפרשים שני אגמים גדולים. אחד במזרח. מי שיביט בו יראה את העתיד שלו. שני במערב. בו, כמו בראי, משתקף העבר שלנו. הסיפור שאספר עכשיו מונח כבר עמוק על קרקעית האגם הזה, והוא גרם צרות רבות לתושבי הטירה. היה זה בוקר בחודש מאי. הלכה שעה חמש. כך מקובל לומר, אבל שעה חמש לא הלכה לשום מקום. היא ישבה על גדת אגם העתיד וטבלה בו את רגליה. מהמים יצאה דקונת קטנתונת. "הי! אתן שם עוד רבות?" קראה לה שעה חמש.

"אני ארבעים ושניה" ענתה הדקונת וניערה מעצמה את טיפות המים שהפכו לשישים שניות קטנות.

הדקונת סידרה את השניות בשורה, והובילה אותן דרך הטירה, אל אגם המערב.

"טיק-טאק, טיק-טאק, טיק-טאק נשמעו על מדרגות הטירה צעדים של נעליים קטנטנות. "עד חמש אספיק עוד לנום קצת" חשבה השעה חמש. באותו רגע יצאה לחוף הדקונת ארבעים ושלישית, ועוד שישים טיפות אזלו מאגם העתיד.

"טיק-טאק, טיק-טאק, טיק-טאק" נשמע שוב צעדים תחת קשתות הטירה, "טיק-טאק, טיק-טאק, טיק-טאק". אך פתאום הכל השתתק.

שעה חמש הקשיבה "מה קרה?" היא שאלה את הדקה החדשה.

"עוד מוקדם מדי בשבילנו" ענתה הדקונת והצביעה למעלה.

ואמנם, החץ הגדול עמד עדיין על השנת ארבעים ושתיים.

"האם הזמן נעצר?" חשבה שעה חמש ובמהירות רצה לכוון אגם העתיד.

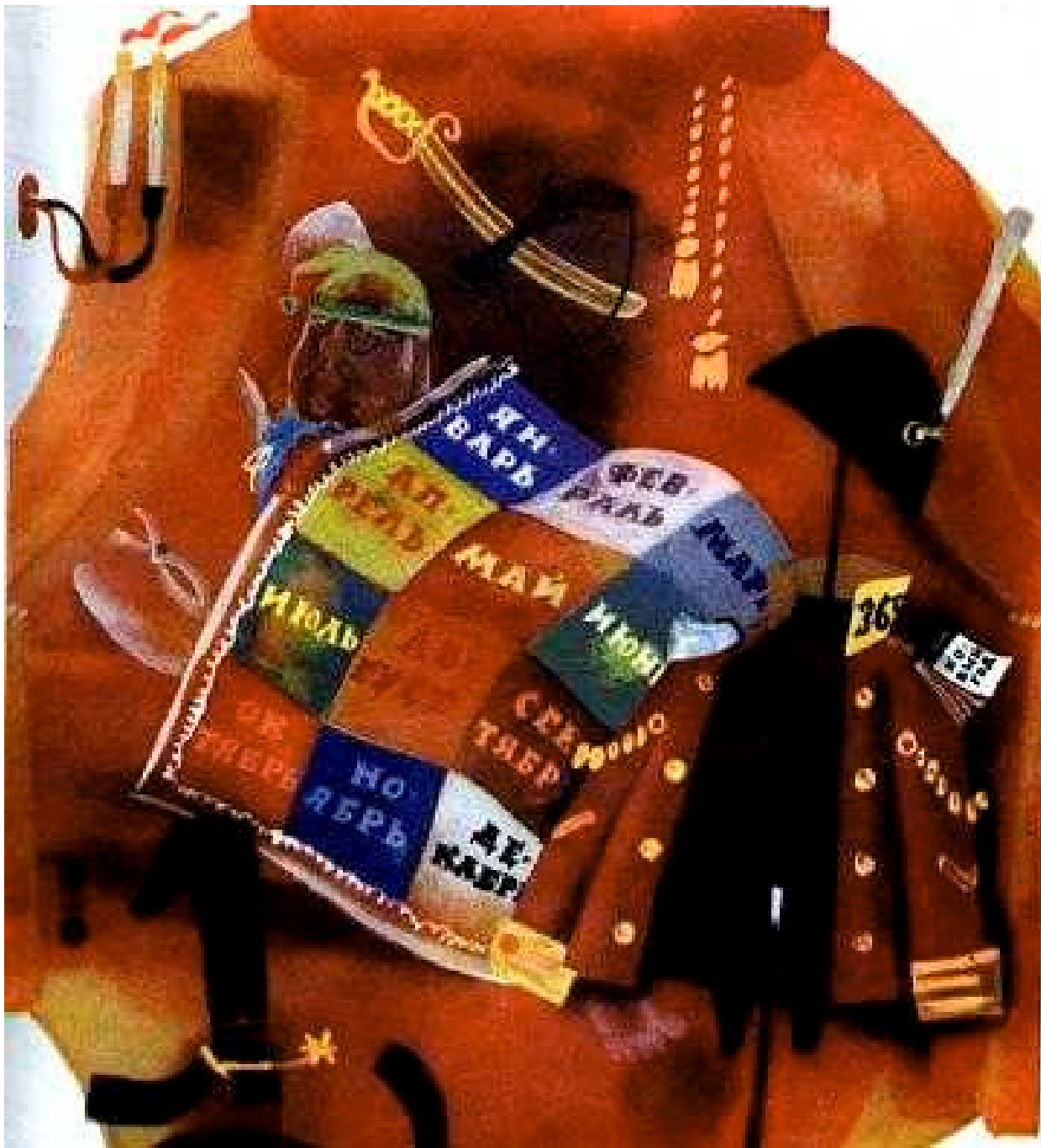
הדקה ארבעים ושתיים הייתה שם. היא הלכה על החוף

וחיפשה דבר מה בין האבנים.
"הי, את עצלנית!" התנפלה עליה שעה חמש "את
משחקת במחבואים?"
"אבדתי שניה אחת" נאנחה הדקונת.
"עכשיו לא זמן לחפש. כנסי למים!"
"אינני יכולה. אני חייבת להביא לאגם העבר את כל
שישים השניות שלי שהוצאתי מאגם העתיד."
"אז מה עלי לעשות?" כעסה שעה חמש "איך אוכל לזיז
עכשיו את מחוגה?" היא הוציאה את הקשת שלה
וכיוונה. "דזזז!" החץ לא זז. היא כיוונה פעם שניה ושוב
לשווא.
"מה יהיה עכשיו?" בכתה הדקונת.
"טוב, אל תיללי" הרגיעה אותה שעה חמש "דאגי
שהשניות האחרות לא תתפזרנה, ואני אלך לטירה, אל
ההורים, לדעת מה לעשות."
שעה חמישית כיסתה את האגם בערפל, סגרה את
השער והלכה.
ההורים היו בבית. לילה ישבה ליד החלון, יום, חיוור
עדיין, שם את ראשו על ברכיה ונמנם.
"מדוע אתה מודאג כל כך, ילדי?" שאלה לילה כשראתה
את בנה.

"מודאג כי בגלל שנייה אחת שני המחוגים נעצרים."
"אל תדאג, ילדי, תכף נזיז אותם."
לילה הניפה צעיף ומיד אלף כוכבים נוצצים עטפו
בשרשרת את המחוגה הסוררת.
שרשרת הכוכבים נמתחה ו... התפזרה, כי המחוגה לא
זזה אפילו מחצית שנת.
"צריך ללכת לחודש" נאנחה לילה "אולי השנייה החסרה
היא אצלו."
אבל חודש מאי לא היה בבית. הוא טייל בשדה.
"שלום, מאי!" בירכה אותו לילה "אולי נמצאת אצלך
השנייה החסרה?"
"רק כרגע ראיתי שנייה אחת קטנה שיחקה כאן עם
הדבורים" חייך מאי "כשהשמש תעלה וודאי נמצא
אותה."
"אבל איך תעלה השמש?" נאנחה לילה "הרי המחוגות
על המגדל נעצרו."
"זה חידוש!" הופתע מאי "אבל אין דבר, הן אצלי לא רק
ילכו, אלא ירקדו אפילו."
מאי הוציא את החלילית שלו ונשף בה ומיד התחילו
לרקוד ציפורים, חיות, עצים ושיחים. אפילו מגדלי
הטירה יצאו ברקודים, רק המחוגות - לא זזו ממקומן.

"כנראה הן נתקעו חזק, אם החלילית שלי לא הצליחה להזיז אותן" פשט מאי את ידיו "צריך ללכת לשנה, היא יודעת יותר טוב מאתנו."

השנה בזמן הזה ראתה את עצמה חשובה ביותר, אבל במיוחד רצתה עוד לישון.

"מי אתה, ינואר?" הוציאה את ראשה מתחת לשמיכה כשנשמעה דפיקה בדלת.

"מה איתך, אמא!" חייך חודש "אני מאי."
"לא יתכן!" השנה הביטה על הלוח שלה "כמה שהזמן רץ מהר."

"הוא לא רץ אלא עומד" אמרו הבאים "שנייה אחת עצרה את הזמן."

"שנייה? מה, כזו קטנה עוד יותר מדקה? איזו בדיחה זו?" התרגזה שנה. היא הורידה תוף מהקיר ונתנה

פקודות "שימו לב, מחוגות, קדימה, צעד!!! חד-שתיים! חד-שתיים!"

אבל המחוגות עמדו כפי שעמדו קודם. שנה התרגזה עוד יותר. היא לבשה את מדי השרד שלה, ספרה את

הכוכבים שעל כתפיה ויצאה לקומה עליונה אל המאה. חד-שתיים, חד-שתיים, הלכו אחריה כל יתר תושבי

הטירה.

הם נעמדו כולם בפני דלת עם שלט "מאה - כניסה רק לפי הזמנה". למזלם שנה ידעה לקרוא רק את שמות הירחים על הלוח שלה. היא פתחה את הדלת והסתכלה פנימה. שם דלק נר ונשמעה חריקה של עט. "מה קרה? איך זה שהתעוררת מוקדם הפעם, שמנמונת?" מאחורי השולחן קמה זקנה בעלת שערות שבע.

"אני מודיעה בהכנעה כי המחוגות על המגדל נעצרו!"
דיווחה שנה.

"ובגלל שטות כזו את מטריחה אותי?" מאה יצאה דרך החלון ונשענה בגבה על המחוגה. אלא שהמחוגה לא זזה. "כנראה הזדקנתי" נאנחה מאה "אז בואו, תעזרו". כולם נשענו ביחד על המחוגה, אך שוב לשווא. "אולי עידן הזקן עצר את הזמן" התחילה לחשוב מאה. היא הציצה לחדרו. עידן ישן בכיסא שלה.

"אנא, אבא, הזמן נעצר" קראה לו מאה לתוך האוזן. "זמן?" מצמץ עידן בעיניו "לא בתי, לא מכיר. אני משרת הרבה מאות ואף פעם לא ראיתי כזה. ואיפה הוא מטייל?"

הזקן הוריד מפתח מהקיר ופתח את המגדל הראשי של הטירה ונכנס פנימה. דרך חור המנעול מאה יכלה

לראות איך הוא מגיע למרכז המגדל, יורד על ברכים וממלמל דבר מה.

"זקן מסכן" חשבה מאה. היא לא ידעה שבאותו רגע העידן ראה את מה שהוא שירת במשך כל חייו. על לוח האבן מונח היה לפניו יצור קטנטן, קל כמו מצמוץ עין. לפניו מונחת הייתה השנייה התועה.

"אז כזה אתה, זמן!" בחדווה לחש שומר הזמן הזקן "בוודאי התעייפת מאוד? נח קצת, ילד. עוד דרך ארוכה לפניך."

"אוי!" צפצפה השניונית המתעוררת. תוך רגע היא קפצה מהרצפה וברחה דרך הסדק תחת הדלת. המחוגה הכבדה על המגדל הראשי של הטירה התחילה לרעוד וזז לשנת ארבעים ושלוש.

"טיק-טאק, טיק-טאק, טיק-טאק" נשמע שוב על מדרגות הטירה קול הנעליים הקטנות.

באותו יום השמש התרוממה שעה מאוחר יותר מהרגיל. אך אנשים לא הרגישו בכך בכלל. רק אסטרולוג אחד ידע את סיפור השניונית האבודה. הוא סיפר אותו לילד שכנים, שנהג לאסוף בשבילו כוכבים שנפלו משמיים. וכשהילד בגר, הוא סיפר זאת לילדים אחרים.